

Arrest

nr. 197 083 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 december 2015 en dient op 6 januari 2016 een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 10 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) M(...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent geboren in Zarkharid, een stadsgemeente van Kunduz waar u onafgebroken tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent een 23-jarige soennitische moslim. Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari. U bent getrouwd en u hebt geen kinderen. U hebt geen opleiding gevolgd in Afghanistan. U werkte als hulp voor een rijke man in uw dorp. U zorgde voor zijn vee, verzamelde hout voor zijn huis en serveerde eten aan zijn gasten.

Uw vader, die landbouwer was, werd tien jaar geleden vermoord door de taliban. U weet niet waarom hij werd vermoord, u was toen nog een kind. Op een dag wandelde u met het vee richting uw dorp toen u enkele talibanleden voorbij zag passeren. Zij zagen u ook. Dezelfde nacht ging een operatie van start tegen de taliban en werden enkele taliban-leden vermoord. De volgende ochtend vielen enkele taliban-leden uw huis binnen. U was op dat moment bij uw baas. Ze vroegen waar u was. Uw moeder zei dat u niet thuis was en dat u bij uw baas was. Ze gingen dan ook uw baas vragen naar uw locatie. Uw baas zei dat hij niet wist waar u was om u op deze manier te beschermen. Tussentijd vond hij een smokkelaar en betaalde hem. Zo verliet u Afghanistan op 25 september 2015, de tweede dag van het offerfeest. Op 14 december 2015 kwam u in België aan. Wegens grote drukte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kon u pas op 6 januari 2016 uw asielaanvraag indienen. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkel documenten neer van uw zus, namelijk een kopie van haar huwelijkscertificaat samen met de vertaling, een kopie van haar taskara samen met de vertaling en een kopie van haar verblijfskaart in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u initieel valse verklaringen neerlegde met betrekking tot uw familieleden in België en m.b.t. uw familiesamenstelling. Toen u gevraagd werd naar uw broers en zussen gaf u bij de DVZ aan dat u enkel drie broers had die allemaal in Afghanistan woonden (Verklaring DVZ, vraag 17, p. 7). U maakte geen melding van het feit dat u ook een zus had. In uw gehoor bij het CGVS gaf u echter toe dat u toen gelogen had omdat u vreesde teruggestuurd te worden. Zo vertelde u de waarheid bij het CGVS en verklaarde u dat uw zus ook in België is en al was voor uw aankomst hier (CGVS gehoorverslag p. 2). U verklaarde verder ook dat u in België ook nog drie schoonbroers hebt, hetgeen u in uw eerdere verklaringen ook geheim hield (CGVS p. 6). Het betreft meer bepaald H(...) M(...) (OV n°(...)), M(...) O(...) M(...) (OV n° (...)) en Z(...) M(...) (OV n° (...)). Deze valse verklaringen over uw familiesituatie beïnvloeden uw geloofwaardigheid op een negatieve wijze.

Op een asielzoeker rust ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (CGVS p. 1-2, p. 12-13).

Naast uw valse verklaringen met betrekking tot uw familiesamenstelling en familieleden in België werd ook opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde m.b.t. uw identiteit (zie administratief dossier). U legde enkel documenten van uw zus neer. Uw zus die getrouwd is met een Afghaanse burger die als

vluchteling erkend werd in België (uw schoonbroer H.(...)), kwam later in het kader van gezinshereniging naar België. De documenten die ze hiervoor neerlegde, namelijk haar taskara en haar huwelijkscertificaat hebt u gekopieerd en voor uw eigen dossier neergelegd. Daarnaast legde u ook haar verblijfskaart neer, hetgeen helemaal geen relevantie heeft voor uw asielaanvraag. Zo wordt elke asielaanvraag en beschermingsnood apart en individueel beoordeeld. Het feit dat uw zus hier een verblijfsstatuut heeft draagt dan ook niets bij aan uw asielrelaas. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u geen enkele moeite deed om documenten te bekomen die voor uw asielaanvraag van belang zouden zijn. Nochtans gaf u aan dat u een taskara ter beschikking had en ook nog een huwelijksbewijs van de imam (Verklaring DVZ, vraag 15a, p. 6 en vraag 24, p. 8). Gevraagd naar uw uitleg voor het ontbreken van documenten verklaarde u dat uw taskara ondertussen verloren ging in Afghanistan. Gevraagd naar uw huwelijksbewijs verklaarde u dat het wel nog bestond maar dat u het niet heeft opgevraagd (CGVS p. 6). Zo dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Verder werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u recent voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen in uw regio niet kon overtuigen. U gaf als eerste het voorbeeld aan van een operatie tegen de taliban (CGVS p. 11). Gevraagd naar meer details rond deze operatie kon u geen andere informatie geven behalve dat er 33 talibanleden gearresteerd werden. Gevraagd meermaals naar details omtrent dit incident kon u niets meer zeggen. U wist zelfs niet wanneer het gebeurde. Gevraagd of u iets meer wist dan enkel de 33 gearresteerden, verklaarde u dat u niets wist (CGVS p. 11). Het wekt dan ook de indruk op dat u deze oppervlakkige informatie van buiten geleerd heeft om zich voor te bereiden op deze herkomstcheckvragen van het CGVS. U gaf verder ook een ander voorbeeld aan waarbij een arbaki-voertuig gebombardeerd werd en zeven à acht mensen omkwamen. Bij verdere bevraging kon u echter opnieuw geen informatie geven. U kon zelfs bij benadering niet zeggen in welk jaar dit incident plaatsvond (CGVS p. 11). Verder deelde u ook mee dat Sheikh Abdul zijn dochter vermoordde, maar verklaarde ook meteen bij dat het heel lang geleden was (CGVS p. 12). Daarnaast noemde u ook de aanslag op Mir Alam die in 2014 plaatsvond (CGVS p. 10-11). Dit is dan ook een zeer gemediatiseerd incident dat zelfs voor mensen van buiten Kunduz bekend is (zie landeninformatie nr. 1). Later vertelde u ook over het incident waarbij Shekh Zaher, een dorpsgenoot van u, zijn broer heeft vermoord (CGVS p. 11-12). Er dient te worden opgemerkt dat dit incident eigenlijk een deel van het asielrelaas is van uw schoonbroer met wie u op hetzelfde adres woont (CGVS p. 16). Uw schoonbroer M(...) O(...) M(...) (OV nr.) die voor deze Shekh Zaher werkte als zijn lijfwachter maakte ook melding van dit incident (zie landeninformatie nr. 2 voor het gehoorverslag van M(...) O(...) M(...), p. 14). Uw schoonbroer verliet Afghanistan drie maanden eerder dan u. Er kan dan ook verwacht worden van iemand die langer bleef in Kunduz dat deze iets meer te vertellen heeft, temeer omdat in uw laatste maanden dat u in de regio verbleef heel veel gebeurde in Kunduz. U vertrok naar eigen zeggen namelijk op 25 september 2015 uit Kunduz en op 28 september viel de stad in handen van de taliban. De taliban die al sinds april van dat jaar en van het jaar voordien bezig waren met hun zogenaamde 'lente offensief' hadden vanaf die dag aan gedurende twee weken volledig de controle van het stadscentrum en districtshuis. Zo kregen de Afghaanse veiligheidsdiensten pas na twee weken de controle terug in handen. De controle van enkele districten is echter sindsdien niet meer in handen van de Afghaanse regering. De taliban hebben deze aanval al lang op voorhand voorbereid en hebben zo de controle van de omliggende districten steeds meer gewonnen vóór ze de stad aanvielen. Al in 2014 hebben ze een

lente-offensief gedaan waarbij ze de controle van bepaalde districten al in handen kregen. Vanaf dan aan waren er geregeld gevechten tussen het Afghaanse leger en de taliban. Zo viel de controle van o.a. de districten Chardara en Dashte Archi volledig in handen van de taliban (landeninformatie nr. 3, a, b, c). Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden van iemand die deze kritische en belangrijke dagen meegemaakt heeft in Kunduz, iets meer te vertellen heeft dan het bovenstaande wanneer gevraagd naar de veiligheidssituatie. Gevraagd hiernaar in uw regio verklaarde u enkel zeer algemeen dat de taliban 's nachts aanwezig waren en de regering overdag (CGVS p. 11). Dat u, ondanks het feit dat u tijdens die gevaarlijke dagen net voor de val van de stad in Kunduz woonde, niets meer over de veiligheidssituatie kan vertellen dan dat de taliban 's nachts aanwezig zijn en de regering overdag is niet geloofwaardig. Iemand die net voor de val van Kunduz daar gewoond heeft zou onmogelijk dergelijke oppervlakkige beschrijvingen geven van de veiligheidssituatie. Zo is het voor iemand die zo dicht bij het stadscentrum als u woonde niet aannemelijk dat hij hierover niets kan vertellen. U beweerde nochtans zelf een tv te hebben gehad en verschillende tv-zenders zoals Tolo, Lomar, Habar en Milli gevolgd te hebben en u luisterde ook nog naar radiostations zoals Radio Zohra, Radio Armani en Milli (CGVS p. 12). U kwam bovendien ook in contact met andere mensen door uw werk bij Haji Mohammad als zijn dienaar. Afghanistan is immers ook een land waar veiligheid een hot item is dat mensen vaak bespreken. Het is dan ook niet aannemelijk dat een volwassen man van uw leeftijd die in dergelijke belangrijke en gevaarlijke tijden in Kunduz woonde en radiostations en tv-zenders volgde niets meer kan vertellen dan het bovenstaande.

Tijdens het gehoor werd ook gepeild naar uw kennis van bekende lokale figuren en van belangrijke incidenten die plaatsvonden in de tijd die u beweerde in Kunduz gewoond te hebben. U hebt echter op geen enkele van deze vragen een adequaat antwoord kunnen bieden. Zo kende u geen enkele namen van de grote talibanleiders van uw regio. Nurullah Khan, een van de bekendste talibanleiders in Kunduz die in 2012 gedood werd door de regering kende u niet (landeninformatie 4). Evenmin kende u Qari Sadiqullah de grote talibanleider in uw regio die vermoord werd in 2010 noch Asadullah (landeninformatie nr. 5 en nr. 6). U kende verder de schaduwgouverneur van de provincie Kunduz, Mullah Abdul Salam, ook niet (landeninformatie nr. 7). Voor iemand die zelf problemen beweerde te hebben met de taliban van zijn regio en die tegelijk in een regio woonde waar de taliban een actieve aanwezigheid hadden is het niet plausibel dat hij geen enkele van de bovenstaande namen gehoord heeft. Er werd dan ook gepeild naar uw kennis van bepaalde incidenten waarop u ook faalde. U werd gevraagd of u de naam Mullah Mohammad Amin al eens gehoord heeft waarop u negatief antwoordde (CGVS p. 11). Nochtans werd deze naam bekend als de mullah die in zijn moskee in Kunduz een tienjarig meisje verkracht heeft en die daardoor een gevangenisstraf van 20 jaar kreeg (landeninformatie nr. 8). Dit nieuws werd zowel nationaal als internationaal gecoverd. Zeker in de context van Afghanistan waar morele eer één van de belangrijkste waarden is, is het niet aannemelijk dat u hier nog nooit van heeft gehoord. Verder hoorde u de naam Abdul Qadir/commandant Qadir of Qadirak ook niet, een bekende arbaki-commandant, tegelijk ook een collega van de andere arbaki-commandant Mir Alam die u wel kende, die veel burgers doodde en vervolgens, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Kunduz, gedood werd door de taliban (landeninformatie nr. 9). Gevraagd of u wist van een aanslag op een rechtbank antwoordde u negatief (CGVS p. 12). Nochtans werden in oktober 2014 in een rechtbank van de stad Kunduz zes officieren waaronder ook openbare aanklagers en één politieagent vermoord door de taliban. Het daaropvolgende gevecht duurde dan ook vier uur (landeninformatie nr. 10).

Gevraagd naar wie u dan wel kende als talibanleider van uw regio noemde u drie namen op: Taleb, Osman en Tela (CGVS p. 12). Het zijn ook de namen van de personen van wie u denkt dat ze u beschuldigden van spionage tegen de taliban. Het is opnieuw niet geloofwaardig dat u maar drie namen kan opnoemen van de taliban terwijl u beweerde al uw leven in Kunduz gewoond te hebben waar in de laatste jaren enorm veel talibanstrijders aanwezig waren. Bovendien beweerde u dat de taliban in uw regio zeer veel macht hebben. Zo hebben ze uw huis in de ochtenduren bezocht, zonder enige aarzeling dat ze misschien gevonden zouden worden door de lokale politie. Het is dan ook frappant dat u enkel en alleen drie namen kan noemen en van de andere bekende talibanleiders die teruggevonden werden in objectieve informatie nog nooit heeft gehoord. U kende evenmin de regio's die sinds de laatste jaren volledig onder talibancontrole kwamen. Meermaals gevraagd naar deze regio's waar de Afghaanse veiligheidsdiensten geen controle meer hebben kon u geen antwoord geven (CGVS p. 12). Zo is het district Chardara zeer bekend als taliban-hub. Chardara is dan ook zeer dichtbij uw woonplaats Zarkharid; het is ook het dichtstbijzijnde district dat u niet kon noemen (CGVS p. 9) (landeninformatie 11). Het districtcentrum daarvan werd dan ook enkele maanden voor uw vertrek, dus op 24 juni 2015, ingenomen door de taliban. De dag daarop werd ook het districtcentrum van Dashte Archi ingenomen door de taliban, hetgeen ook bekend staat als een regio met veel talibaninvloed tot op

heden. De overwinning van de taliban in deze regio's wees er ook op dat de stad zelf ook binnenkort in handen van de taliban kon vallen. Het zijn zaken die niet enkel hoogopgeleide mensen, maar iedereen die er recent woonde wel kent, dus ook ongeletterden, omdat er in de dorpen veel over gesproken wordt. Bovendien volgde u zelf ook verschillende tv-zenders en kwam u zelf in contact met andere mensen omdat u de gasten van uw baas bediende. Dus zou u normaliter iets meer moeten weten dan hetgeen u aangaf.

Bovendien lijkt u een aantal zaken ingestudeerd te hebben. Gevraagd naar de aangrenzende provincies van Kunduz gaf u als antwoord "Mazar, Baghlan, Takhar en Imam Saheb" aan (CGVS p. 9). Ten eerste is Imam Saheb geen provincie maar een district van de provincie Kunduz. Ten tweede vergat u Samangan op te noemen (landeninformatie nr. 11). Ten derde kende u enkel de namen van de provincies Baghlan en Takhar. In hetzelfde gehoor werd u gevraagd of u wist waar Puli Khumri en Taloqan liggen. Geen van deze kende u (CGVS p. 4, p. 9). Nochtans zijn deze twee steden de hoofdsteden van de respectievelijke provincies Baghlan en Takhar die u noemde als aangrenzende provincies van Kunduz. Het feit dat u de namen Baghlan en Takhar als provincies kent, maar van hun hoofdsteden nog nooit gehoord hebt is niet acceptabel. Zo zijn de hoofdsteden van de provincies vaak bekender dan de provincies zelf voor de Afghanen, zoals u zelf illustreerde door de provincie Balkh te benoemen als Mazar, wat eigenlijk de hoofdstad van die provincie is.

U kon de weg tussen uw wijk en het stadscentrum beschrijven maar u kan hiermee geen recent verblijf aantonen, gezien de wijken, de gebouwen, de heuvels en de moskeeën die u opnoemde al heel lang bestaan (CGVS p. 9-10). Ook andere bekende Afgaanse figuren kon u wel duiden, zoals Rashid Dostum, Ahmad Shah Massoud en de vorige en de huidige president van Afghanistan (CGVS p. 4). Dit zijn echter zaken die u makkelijk kan oppikken in andere regio's van Afghanistan, of daarbuiten. Bovendien faalde u dan bij gerichte bevraging naar andere dorpen in uw regio. Zo wist u niet waar Qara Yatim, Farghanchi en Pansjeri lagen (CGVS p. 10). Pansjeri en Farghanchi zijn immers niet ver van uw dorp, en ook niet ver van het stadscentrum. Qara Yatim ligt in het district Chardara maar is dan zelfs dichterbij aan uw dorp dan het stadscentrum zelf. Het is dan ook bekend als het dorp waar de taliban recent voor uw vertrek en voor de val van Kunduz de enige machtsfiguur werden. Van een ander dorp, Charm Gari, beweerde u dat u het kende, maar situeerde het richting de luchthaven, hetgeen niet klopt (landeninformatie 11).

Gezien het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw recent verblijf in Kunduz. U verklaarde bovendien ook op uw Facebook profiel dat u in Jalalabad werkte, hetgeen een mogelijke verklaring kan zijn voor uw gebrekkige kennis van de regio (landeninformatie nr. 12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt recent gewoond te hebben in Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 10 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS p. 1-2). U werd in de loop van het gehoor en/of op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS p. 12-13). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en het ontbreken van enige persoonlijke documenten verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel bijkomend daar uw recente herkomst uit Kunduz bedrieglijk is gebleken, kan toch nog worden opgemerkt dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Het is ten eerste niet aannemelijk dat u louter doordat u met uw vee op een weg wandelde waar op dat moment talibanleden passeerden, door hen beschuldigd werd van spionage omdat er enkele uren nadien een operatie begon tegen de taliban. Die weg werd immers ook door anderen gebruikt (CGVS p. 15). De taliban kenden u en wisten ook wie uw baas was, Haji Mohammad Mullah, een figuur die ze vertrouwden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u ondanks het feit dat de taliban u, uw familie en uw baas kenden en voor hem ook nog respect toonden, u beschuldigden van spionage louter omwille van het feit dat u enkele uren voor de operatie hen zag passeren. Uw vage beschrijving van hoe de talibanleden de volgende ochtend uw huis binnenvielen zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in de helling. Zo wist u zelfs niet hoeveel mensen uw huis binnenvielen. Gevraagd naar wat ze zeiden, verklaarde u louter dat ze vroegen waar u was (CGVS p. 14). Dat u op het moment van de komst van de taliban niet aanwezig was, is geen afdoend excuus omdat er redelijkerwijs verondersteld mag worden dat u zelf elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat uw familie u ook uitgebreid moet

geïnformeerd hebben over de situatie toen. Uw moeder, uw vrouw en uw drie broers waren nochtans allemaal getuige van deze gebeurtenis. Met deze personen hebt u twee à drie keer per week contact vanuit België (CGVS p. 7). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op de dag van het gehoor, dus na ongeveer twee jaar na deze gebeurtenis nog steeds niet goed weet wat er zich die dag afspeelde. Als laatst dient te worden toegevoegd dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan de moord op uw vader door de taliban. Al dateert dit incident van tien jaar geleden en kan u daarmee geen actuele noch een persoonlijke vrees aantonen, dan nog is het niet geloofwaardig dat u tot op heden zelfs niet eens wist waarom uw vader, die landbouwer was, door hen vermoord werd. U verklaarde dat u toen een kind was en dus niet veel wist (CGVS p. 6). Nochtans zou uw vader vermoord geweest zijn toen u ongeveer dertien jaar oud was. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u nog steeds geen idee heeft waarom hij vermoord werd.

Gelet op het bovenstaande kan het CGVS geen geloof hechten aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De documenten die u neerlegde voor uw dossier behoren tot uw zus en worden niet relevant geacht voor uw eigen asielaanvraag. Gevraagd naar uw uitleg voor het ontbreken van eigen documenten verklaarde u dat uw taskara ondertussen verloren ging in Afghanistan. Gevraagd naar uw huwelijksbewijs verklaarde u dat het wel nog bestond maar dat u het niet heeft opgevraagd (CGVS p. 6). Zo dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;
een gegronde vrees voor vervolging hebben;
"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:
zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze har aanvraag tot asiel heeft ingediend op 6 januari 2016.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban. Verzoeker vreest eveneens bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij bij de DVZ het bestaan van zijn familieleden niet vermeld heeft.

Verzoeker zijn niet eens met deze redenering van verweerder. Verweerder was misleid geweest en hij heeft dit beseft en zelf het initiatief genomen om de waarheid te vertellen.

Bij aanvang van elk interview zegt verweerder het volgende: wij zijn goed op de hoogte dat asielzoekers onderweg misleid worden door anderen. Mocht het het geval zijn verzoek ik jullie, in jullie eigen belang om de waarheid te vertellen.

Wanneer verzoeker de waarheid zeggen dat dan worden ze kwalijk genomen omdat in het begin de asielinstantie niet in vertrouwen namen.

Hieruit blijkt dat verweerster vanaf meet af aan vooringenomen was en deze vrees van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeeld heeft. verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van 25 februari 2009 van de Raad van state waar de Raad een beslissing van de Vaste Beroepscommissie (VBC) wegens de verkeerde toepassing van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' ofwel 'bedrog vernietigt alles' vernietigde.

Volgens de vaste rechtspraak vóór 25 februari 2009 was het zo dat wanneer men fraude of bedrog had gepleegd tijdens zijn asielprocedure, men niet meer nuttig in beroep kon gaan tegen een beslissing.

Bijvoorbeeld iemand die een vals document gebruikt of liegt tijdens zijn interview bij het CCVS kon hiertegen niet met succes in beroep gaan. De redenering was dat men geen rechtmatig belang had om de weigeringsbeslissing aan te vechten omdat men de asielinstanties had misleid.

Dit was zelfs zo dat wanneer men slechts over één onderdeel van het asielrelaas gelogen had of bedrog had gepleegd.

Volgens het recente arrest van de Raad van State strekt fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uit tot alle elementen van de asielaanvraag.

http://www.de8.be/downloads/producten/nieuwsbrief/sg_2009_07.htm

Verweerster hecht nu geen geloof aan de verklaringen van verzoeker over zijn recent verblijf in Afghanistan.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in haar leven en onderweg is ze volkomen getraumatiseerd geweest.

Deze gebeurtenissen en het feit dat hij laaggeschoold is zorgde ervoor dat hij bepaalde vragen niet volledig kon beantwoorden.

Verweerster neemt verzoeker ten onrecht kwalijk omdat hij zou nagelaten hebben om te voldoen aan zijn samenwerkingsplicht. Verzoeker heeft geen documenten voorgelegd.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling. Wanneer een asielzoeker documenten neerlegt stelt verweerster dat ze relatieve waarde hebben omwille van corruptie.

Wanneer een asielzoeker geen document neerlegt dan wordt hij kwalijk genomen door verweerster.

Verweerster stelt dat de voorgelegde documenten van verzoekers zus niet betrokken mag worden bij de beoordeling van deze asielaanvraag.

Verweerster heeft nagelaten om te zien dat uit deze documenten van verzoekers zus ;blijkt dat ze afkomstig is van Konduz.

Verzoeker kon zijn huwelijksakte voorleggen die door een Imam geschreven is. De vraag is of een documenten zonder stempel enige waarde heeft voor verweerster.

Verweerster hecht geen geloof aan de officiële documenten laat staan aan een gewone brief die door een persoon geschreven is.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet op de hoogte was van bepaalde incidenten in zijn regio. Verzoeker wensen te verwijzen naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat wel op de hoogte was van veel incidenten.

Verweerster denkt dat waarvan ze op de hoogte is moet ook gekend zijn bij een asielzoeker.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende in het gehoorverslag:

Pagina 9 van het gehoorverslag over de districten en de provincies.

Wat betreft de bekende personen in zijn regio wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende in het zijn gehoorverslag:

Pagina 9 helemaal op het einde. Pagina 10 over de dorpen in de buurt en de naam van de rivier.

Pagina 11 incidenten met de arbakis.

Verweerster geeft toe dat verzoeker 3 namen van de Taliban genoemd heeft maar dit is niet voldoende voor verweerster. Verzoeker meent dat het er niet toe doet of hij nu 3 en 5 namen noemt.

Het feit dat hij 3 personen kende is een indicatie dat hij daar gewoond heeft.

Verweerster meent dat verzoeker bepaalde dingen ingestudeerd heeft. Zo stelt verweerster dat verzoeker verkeerdelijk stelde dat Imam Saheb een provincie is.

Iemand die dingen instudeert weet heel goed dat Imam Saheb een district is en geen provincie.

Verweerster heeft nagelaten om dit punt te zien.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Ze geen rekening heeft gehouden de vluchtelingenkaarten van verzoekers familieleden Iran

Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoeker

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'.

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat zij vreest in haar land van herkomst te worden vervolgd door de taliban, die haar ervan zouden beschuldigen aan de autoriteiten informatie te hebben doorspeeld die zou hebben geleid tot een operatie waarbij enkele taliban-leden omkwamen. De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, noch dat zij in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Aangezien de verzoekende partij verklaart op 1 januari 1994 te zijn geboren in het dorp Zarkharid gelegen in het district Kunduz van de Afghaanse provincie Kunduz en daar heel haar leven te hebben gewoond tot haar vlucht uit haar land van herkomst omstreeks september 2015, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een onaannemelijk vage en beperkte kennis heeft van belangrijke incidenten en gebeurtenissen in de regio waarvan zij afkomstig zou zijn. Volgens het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door de verzoekende partij niet wordt betwist, heeft zij haar land van herkomst op 25 september 2015 verlaten. Informatie aanwezig in het administratief dossier duidt erop dat de taliban reeds in 2014 een zogenaamd lente-offensief startten waarbij ze geregeld verweekeld geraakten in gevechten met het Afghaanse leger en almaar meer controle verwierven over districten gelegen rondom Kunduz. De machtsstrijd culmineerde in de verovering van Kunduz-stad drie dagen na verzoekers voorgehouden vertrekdatum, waarna de taliban gedurende twee weken de volledige controle behielden over het stadscentrum en districtshuis. De Raad is van oordeel dat voormelde ontwikkelingen in de veiligheidssituatie van Kunduz de verzoekende partij niet kunnen zijn ontgaan indien zij daadwerkelijk aanwezig was in het gebied in de volatiele periode die aan de val van Kunduz voorafging. Echter, gevraagd naar de veiligheidssituatie in haar regio, antwoordt de verzoekende partij in algemene zin: "*Veiligheid was slecht. S nachts taliban. Overdag regering.*". Vervolgens gevraagd om voorbeelden te geven van recente belangrijke gebeurtenissen of incidenten,

geeft de verzoekende partij een opsomming die niet kan overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Over een operatie in Qalawal Jamaat kon de verzoekende partij niets meer kwijt dan dat daarbij 33 talibanleden werden gearresteerd. Zij vermeldt tevens een incident waarbij een voertuig van de *arbaki* zou zijn gebombardeerd en zeven à acht personen zouden zijn omgekomen, maar kan niet aangeven, zelfs niet bij benadering, wanneer dat dan zou zijn gebeurd. Over de moord van een zekere Sher Zahed op zijn broer weet de verzoekende partij meer details te verschaffen, doch blijkt dat dit incident deel uitmaakt van het asielrelaas van haar schoonbroer, die als lijfwacht voor deze Sher Zahed zou hebben gewerkt en met wie de verzoekende partij samenwoont in België (stuk 5, gehoorverslag, p. 16; stuk 14, Landeninformatie, nr. 2). Het laatste door de verzoekende partij vermelde incident, met name de moord door een zeker Sheikh Abdul op diens dochter, kan zij niet preciezer in de tijd situeren dan "*heel lang geleden*", wat er ten andere op duidt dat het niet om een recente gebeurtenis gaat (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of zij gehoord had van een aanslag op een rechtbank, antwoordde de verzoekende partij negatief. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt nochtans dat in oktober 2014 in een rechtbank in de stad Kunduz zes officieren waaronder openbare aanklagers en één politieagent door de taliban werden vermoord (stuk 14, Landeninformatie, nr. 10). Dat de verzoekende partij, die verklaart in haar land van herkomst toegang te hebben gehad tot radio en televisie en als dienaar van een bemiddeld persoon in contact kwam met andere mensen, dermate slecht op de hoogte is van belangrijke veiligheidsincidenten die zich in haar onmiddellijke leefomgeving hebben voorgedaan, doet afbreuk aan haar bewering uit Kunduz afkomstig te zijn, minstens doet het vermoeden dat zij deze regio veel eerder verlaten heeft dan zij laat uitschijnen.

De Raad ziet niet in hoe het feit dat de verzoekende partij laaggeschoold is haar zou verhinderen om hieromtrent volledige verklaringen af te leggen. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de veiligheidssituatie in zijn eigen regio. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partij zou verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis naar België de vastgestelde vaagheden en lacunes kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild wordt naar haar herkomst naar behoren te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij meent dat het feit dat zij drie lokale talibanleiders kon noemen een indicatie is van haar herkomst uit het district Kunduz. Deze kennis, die overigens niet kan worden geverifieerd, weegt hoegenaamd niet op tegen de vaststelling dat zij klaarblijkelijk nog nooit heeft gehoord van een aantal bekende lokale talibanleiders waaromtrent objectieve informatie is opgenomen in het administratief dossier (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11; stuk 14, Landeninformatie, nr. 4, 5, 6, 7). Dat de verzoekende partij er schijnbaar niet van op de hoogte is dat de taliban enkele maanden voorafgaand aan haar vertrek de macht overnamen in twee naburige districten, relateert enkel de bewijswaarde die aan haar verklaringen mag worden gehecht. Haar gebrekkige kennis met betrekking tot de taliban aanwezig in haar voorgehouden regio van herkomst is des te frappanter in het licht van het feit dat de verzoekende partij beweert door uitgerekend de taliban te zijn bedreigd en ertoe gedwongen haar land van herkomst te verlaten.

Het feit dat de verzoekende partij een redelijk gedetailleerde beschrijving kan geven van de weg tussen haar woonplaats en het stadscentrum van Kunduz, staat in schril contrast met haar opvallende onwetendheid betreffende de ligging van bepaalde dorpen die volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier in de onmiddellijke omgeving gelegen zijn. Haar kennis van de naburige districten en provincies blijkt, in tegenstelling tot wat zij suggereert, niet volledig. Zij ziet het district Imam Saheb verkeerdelijk aan voor een provincie en laat na Samangan te vermelden wanneer haar gevraagd wordt

de aangrenzende provincies van Kunduz op te noemen. Het argument dat iemand die deze kennis instudeert heel goed weet dat Imam Saheb een district is en geen provincie, snijdt geen hout. Dit verklaart immers niet dat iemand die zijn hele leven in Kunduz heeft gewoond een district van deze provincie verwart met een andere provincie, terwijl hij het net correct als één van de districten van Kunduz heeft genoemd (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* wordt vastgesteld dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zij behalve drie broers ook een zus heeft die in België zou wonen. De verzoekende partij gaf bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat zij haar zus bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde omdat mensen haar zouden hebben gezegd dat ze zou worden teruggestuurd indien ze vertelt over haar familieleden (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). De verzoekende partij maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding van de drie schoonbroers die volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens in België zouden verblijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Het gegeven dat de verzoekende partij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op eigen initiatief alsnog besluit het bestaan van een zus in België op te biechten, kan haar nalatigheid desbetreffend niet verschonen. De Raad merkt ten andere op dat de verzoekende partij van de gelegenheid om op haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken terug te komen geen gebruik maakte om aan te geven dat zij ook drie schoonbroers heeft in België. Zij vermeldt dit pas wanneer haar verdediging in het gehoor om de woonplaats van haar schoonbroers wordt gevraagd. In zoverre de verzoekende partij de schuld voor haar nalatigheid bij derden legt die haar zouden hebben misleid, merkt de Raad op dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans duidelijk werd gemaakt niet diegenen te geloven die haar aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen (stuk 5, vragenlijst, 1. Voorafgaand advies). De verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onvolledige dan wel valse verklaringen tijdens de gehoren in het kader van haar asielprocedure. Voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en in die mate geenszins van vooringenomenheid getuigen, zijn van aard dat zij de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij in ernstige mate ondermijnen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, wordt in de *in casu* bestreden beslissing niet verwezen naar noch toepassing gemaakt van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*".

De door de verzoekende partij neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie van haar asielrelaas, aangezien zij betrekking blijken te hebben op haar zus. Het gegeven dat uit deze documenten zou blijken dat haar zus afkomstig is uit Kunduz is in dezen niet relevant. Uit de afkomst van haar zus uit Kunduz kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de verzoekende partij daar gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België heeft verbleven.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de vluchtelingenkaarten van haar familieleden in Iran, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij vluchtelingenkaarten heeft neergelegd, noch dat zij melding heeft gemaakt van familieleden die in Iran zouden verblijven. Deze kritiek houdt derhalve geen steek.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

Voorts wijst de Raad op wat volgt. In het licht van de vraag of een verzoekende partij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken waarvoor wordt aangenomen dat de geweldsituatie dermate ernstig is dat een loutere terugkeer aldaar voldoende is om een reëel risico voor het leven of de persoon van een burger uit te maken.

De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij staat in dezen niet ter discussie. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij vanaf haar geboorte tot aan haar komst naar België permanent in het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het is voor de Raad niet duidelijk op welk document de verzoekende partij doelt waar zij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom het *“rapport van ‘treatment van returnees’”* niet van toepassing is op haar situatie. De verwijzing naar een algemeen rapport kan hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS